

Hajas Tibor

Előszó

Tüskékkel feketén égő napban
született jeleinktől száműzetésnyire távol
árnyak nélkül is éppen elég különös óra
adhatja vissza a megismételtnek
vesztett pillanatát

bizonyára ugyanaz a táj ez

A kegyelem pillanatai

Vasszögek sokatmondó görbülete.
A kegyelem pillanataiban kiegyenesedem,
igen, kiegyenesedem.
Szeretetem mozaikdarabjai keresztre feszítve,
s a kín évezredes dühe.

Lassan, reszketve, félve, éhesen a szépre
érkezem az extázis pillanataihoz,
amikor megvilágosodik a lét csillagvonala
s az öröm tenyerembe szórja égető szikráit,
hogyan vagyok,
s ki biztos benne, hogy nem leszek, mindörökre?

A teremtés az én munkám, a halál idegen tőlem,
gyenge az én erőmhöz,
temetés villogó liliomai között repked az öröklét,
sarjadó gyomok égi harmóniába bomlanak.

Sírok a boldogság körének centrumában,
értem a kezdet és a vég misztériumát,
egyik sincs,
se Kezdet,
se Vég,
csak Isten ihletének végtelen csavarodása.